

Volg je natuur, volg je hart

Amy van Son

En jij zag dat het goed was. Oh nee hij, hij zag dat het goed was. De laatste tijd maak ik veel Freudiaanse versprekingen. Of Freudiaanse verschrijvingen. Soms wil ik het gelijk corrigeren. De laatste tijd meestal niet, het zal in de bedoeling liggen, een teken zoals je wil...

Begin dit jaar maakte we met het Retorisch Reizend Genietschap een uitstapje naar de Friese Meren. Twee boeken stonden centraal, de Alchemist van Coelo en Reis naar het Morgenland van Hesse. Toen we de twee boeken voor dit uitstapje 'op kregen' dacht ik 'oh nee niet weer de Alchemist'. Ik schafte het jaren geleden aan, las het en snapte echt niet wat iedereen er zo mooi aan vond... Raar boek, ik kon mijn hoofd er ook niet bij houden. Ik las het en dat was dat.

Zo las ik ook ooit eens 'de ondragelijke lichtheid van het bestaan' van Milan Kundera, omdat een voormalige geliefde zo weg was van de boeken van Milan. Ik begreep daar ook niet van wat er zo speciaal aan was, of wat de boodschap überhaupt was... Ik vroeg het aan mijn collega en literair docent Lies ter Beek, indertijd, toen ik nog bij Markant een centrum voor kunsteducatie in Apeldoorn werkte. "Lies, The unbearable lightness of being, wat is de clou nou eigenlijk... Van over haar kleine leesbril keek ze me aan en was een moment stil. Ik wachtte in spanning af... Nu zou zij mij vertellen hoe het zit, ik kon bijna niet wachten... zag ik haar nu overwegen... of... Uiteindelijk antwoorde ze "... dan heb je het gewoon nog niet begrepen". En ging door waar ze mee bezig was.

Nu wist ik nog niet waar het over ging... Nou dat gevoel, dat had ik ook bij de Alchemist. Gewoon een verhaal over een jongen op zoek naar een schat bij de piramide en daar is een boekje over gemaakt. Alles is niet voor iedereen zei ik al eerder... Eerst las ik Reis naar het Morgenland - die onnodig gecompliceerde lange zinnen... man man man. Ik begon aan de Reis naar het Morgenland in Spanje, waar ik zorgde twee maanden mantelzorgde voor een vriend én tegelijkertijd voor de meest gemakzuchtige man die ik ooit heb meegemaakt. Het verstand ging op nul en mijn blik op oneindig, ook een soort leven in het moment maar dan anders. En moest een eindstreep gehaald worden.

Dat deed ik daar, een eindstreep halen, discipline en structuur, ik kreeg het met de paplepel ingegoten. Ik ging met opzet weer 'de reset' in, een kuur waarbij je 500 cal. per dag tot je neemt, want dat was dan van mij en daar kon niet aan getornd worden, niet omgebogen worden, niet verraden worden. Dat was mijn stuk dat was wat ik deed. Die twee maanden Spanje was natuurlijk ook een reis. Beiden boeken las ik uiteindelijk pas toen ik een week thuis was, toen ik mezelf weer wat toeliet. Uit de overlevingsstand.

Ik vroeg me af wanneer mijn reis eigenlijk begonnen was, of meer sinds wanneer was ik me bewust geworden dat alles een reis is. Als de dag van gisteren herinner ik me de start van de Retoriek cursus, en alle lezingen die daarna volgde. Zoals die over vertrouwen waarin ik duidde dat ik de ogen en oren nodig had van de mensen in de zaal om mijn eigen emoties te begrijpen, de retorica werd de roadmap en elk onderwerp weer een stap in de goede richting, van overgave naar tevredenheid naar geloven én naar woede en liefde, uiteindelijk de liefde voor jezelf.

Al bladerend door de reis naar het Morgenland en de Alchemist lees ik mijn aantekeningen door, gemaakt in de kantlijn. Dat je reizen zelf moet beleven, dat elke generatie zijn eigen lessen te leren heeft, hoe we beleven om te vergeten en dat elke keer weer een dag van herontdekking aanbreekt, dat wat inzicht geeft wat voorheen nog niet gezien werd, zoals de ziel van de wereld. De tekenen aan de wand, de astrologische overwegingen, je gesternte volgen om te leven naar je ware aard. Ik herken mezelf in een van de hoofdfiguren van reis naar het Morgenland, lang voordat zijn rol echt geduid is in het boek - eenvoudig natuurlijk gemoedelijk, dienstbaar.

En daar verloor ik mezelf, mijn hart en mijn natuur, in mijn dienstbaar zijn. Zo was ik nu eenmaal bedraad of werd ik zo bedraad om te kunnen overleven... Er zijn heersers en dienders, ik ben een heerser maar dienend gemaakt door mijn maan in het teken van de Steenbok. De moeizame weg van de Steenbok, getekend door een moeilijke jeugd, De Steenbok, die zich alleen maar los kan maken, om de eindstreep te halen boven op die berg en dat maar beter ook met zoveel vuur, realiseer ik me tijdig. Ik voel berusting.

En ineens herinner ik me dat moment, op een bank in een vreemd huis ik weet niet meer waar, maar ik werd aangeraakt door de geest, als ik zou geloven zou ik zweren dat het iets goddelijks was wat me aanraakte. Ik voelde tot elke cel in mijn lichaam dat ik geraakt was. Een gelukzalig gevoel maakte zich van mij meester en ik zweerde dit nooit meer te vergeten. Ik vergat het totdat ik de boeken las voor deze reis...

Ik krijg een enorme drang om mijn veranda op te ruimen en eindelijk het rood van woede onder het groen van liefde en voeding te bedolven. En hoewel ik nog maar een paar dagen heb om het verhaal voor vandaag te schrijven moet de veranda eerst. De veranda en de opbergruimte eronder zijn de laatste delen van het huis wat ik nog niet aan heb kunnen pakken. Het lijkt wel alsof ik gelijk moet

lopen met de kilo's die ik verlies, eerst kilo's emoties en dan de spullen, loslaten, alles loslaten. Laat het los, red jezelf, niet de anderen, red je zelf.

Ik denk weer aan de lezing in het Inspiratiehuis, de titanen lezing, waar ik spreek over het belang van je emoties naar buiten brengen zodat ze een nieuwe vorm aan kunnen nemen, eentje waar beter mee te dealen is. Oh ik weet het altijd zo goed voor anderen te duiden maar voor mezelf, ik vergeet mezelf altijd, of eigenlijk, lief te zijn voor mezelf, al lijkt het voor anderen niet zo.

Hoe vaak ik het mezelf niet kwalijk nam dat ik het niet gelijk inzag, de diepere samenhang van de gebeurtenissen. Beleven, vergeten, herinneren, beleven, vergeten, herinneren. Zoals in de reis naar het Morgenland als in de Alchemist er sprake is van een verbond, zo zijn wij hier ook een verbond, het verbond is als de vader van de gedachte, de wens van het willen, de wil om te reizen, het verbond is een verbond van de wil van persoonlijke ontwikkeling. En wat ben ik blij met mijn medereizigers vanavond. Dit soort bijeenkomsten zijn als een warm bad, waar ik begrepen word, soms ook niet, maar dat is meestal omdat ik dan dingen zeg of doe, waarbij ik mijn natuur niet volg, maar bezig ben te dienen om mezelf te vergeten.

Ik herinner mijn uitspraken over de schoonheid van eruit gestoten te worden, omdat het je dwingt opnieuw te gaan tuimelen als de joker, zonder angst de afgrond nabij, je hart volgend. De nummer één les die ik leer na elke groot project is beter voor mezelf te zorgen. Misschien is dat wat mijn hart wil. Dienend waar nodig, in het algemeen, heersen wanneer de situatie erom vraagt. Het juiste midden. De zoektocht die elke keer weer volgt als het lijden te groot wordt. Zoals wij kunstenaar, beitel en hamer en marmer zijn, zijn wij ook aanklager, rechter en gevonniste. En ook dat is goed. Zoals de natuur zich blijft herhalen, herhalen wij onszelf, de routine maakt dat we blijven doorgaan, beleven, vergeten, herinneren, beleven, vergeten, herinneren. En alles heeft een doel ook de jas die je meedraagt en de pijn in je hart. Ik weet nu dat ik altijd een eindstreep haal. Alleen tegen welke prijs is nu de vraag, die ik mezelf keer op keer moet stellen.

En nu het lijkt alsof de ene reis zich bijna beëindigd heeft, is een nieuwe reis alweer begonnen. Voor de tweede keer lees ik de alchemist en begrijp nu waar het over gaat. Ik ga mijn natuur en mijn lieve hart volgen. En beter voor mezelf zorgen. Afscheid nemen van wat mij niet meer dient ook al zou ik de ander wel kunnen dienen... Ik ga heersen, heersen over mijn hart en leven naar mijn natuur.